

๑๘. นายมงคล รัตนวิจิตร สมาชิกประเภทที่ ๑ ผู้แทนราษฎร
จังหวัดนครศรีธรรมราช

กำหนดการแปรญัตติภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่สภา ฯ ลงมติ

เลิกประชุมเวดา ๑๘.๑๘ นาฬิกา .

นายปพาพ บุญ-หลง

นายประเสริฐ ภัทมะสุคนธ์

นายบุญช่วย สุคนธ์มัต

ผู้จัดรายงาน

คหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕/๒๕๗๗ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันอังคารที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๗

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวดา ๑๕.๓๘ นาฬิกา

เมื่อสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ประธานสภา ฯ ได้
กล่าวเปิดประชุมและเสนอต่อที่ประชุมว่า นายเรือเอก จิบ ศิริไพบุณย์

ร.น. ต่มาชิกประเภทที่ ๒ ขอลาออกจากต่มาชิกภาพ เนื่องจาก
สุขภาพไม่ปกติ

ที่ประชุมอนุมัติ

ประธานสภา ฯ อนุญาตให้ต่มาชิกสภา ฯ ต่กะทุ่ตามรัฐบาด
ได้ตามลำดับ คือ

๑. นายไสว อินทรประชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสรวงโลก
ต่กะทุ่ตามว่า เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นได้ออกกฎหมายห้ามมิให้
ต่นค้าข้าวของต่างประเทศต่งเข้าไปจำหน่ายในประเทศนั้น ซึ่งรวม
ทั้งข้าวของประเทศสยามด้วย รัฐบาดเคยเจรจากับรัฐบาดญี่ปุ่นเพื่อ
ขอความผ่อนผันให้ข้าวสยามได้ต่งเข้าไปจำหน่ายในประเทศญี่ปุ่นบ้าง
หรือไม่ ถ้ายังไม่เคยเจรจาจะเจรจาเมื่อใด ถ้าได้เจรจาไปแล้ว
ขอทราบว่าได้รับผลอย่างไรบ้าง

พระยาศรีเสนา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศตอบว่า
รัฐบาดญี่ปุ่นได้ออกกฎหมายเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๖ ห้ามมิให้
ต่งต่นค้าข้าวของต่างประเทศเข้าไปจำหน่าย นอกจากได้รับอนุญาต
เป็นรายแตะเป็นครั้งคราว รัฐบาดได้ให้อัครราชทูตสยามประจำกรุง
โตเกียวแตะข้า้หตวงพาณิชย์ของกระทรวงเศรษฐกิจการ ประจำประเทศ
ญี่ปุ่นเจรจากับรัฐบาดญี่ปุ่น ขอยกเว้นการห้ามข้าวสยาม แต่ไม่ได้
รับผลเต็มที่ตามที่ต่งการ โดยเหตุที่ประเทศญี่ปุ่นทำข้าวได้ผลมาก

วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๒ หน้า ๓๓๘๔

ทั้งจำต้องรับชาวจากเมืองชน คือได้หัวน้และเกาหล้ออกด้วย ดังนั้น ปริมาณจึงเกินกว่าความต้องการจนถึงกับต้องส่งออกไปจำหน่ายยัง ประเทศอื่น แต่กระนั้นที่รัฐบาลยังได้พยายามเจรจาอีก ปรากฏว่าได้รับความผ่อนผันให้ชาวสยามได้ส่งเข้าไป ในตอนหลังปรากฏ ดังนี้ ใน ๘ เดือนแรกของ พ.ศ. ๒๔๗๗ มีชาวสยามส่งไปประเทศ ญี่ปุ่น ๗๐๗๒๒๕ หาบ ซึ่งใน พ.ศ. ๒๔๗๗ ทั้งปีมีส่งไป ๓๗๕๗๓ หาบ และใน พ.ศ. ๒๔๗๖ นับแต่เดือนธันวาคมถึงมีนาคม คือหลังจากการ ห้ามแล้วมีส่งไปเพียง ๒๕๐๐ หาบเท่านั้น

๒. น.ท. พระศรการวิจิตร ร.น. ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครพนม ตั้งกระทู้ถามว่า สู่รากถิ่นพื้นเมืองทางฝั่งฝรั่งเศส ได้มีผู้นำเข้ามาใน เขตต์ ๒๕ กิโลเมตรของสยามเป็นจำนวนมากอันทุกที่ เพราะว่า ราคาสู่ราทางฝั่งฝรั่งเศสนั้นถูกกว่าสู่ราที่ก่ก่ดินชนในเขตต์แดนของสยาม มาก จึงทำให้ประโยชน์รายได้ของสยามต้องตกต่ำลง ขอทราบว่ รัฐบาลจะมีทางแก้ไขอย่างไรได้บ้างหรือไม่

ขุนด้มาหารทิศคดี รัฐมนตรีช่วยราชการกระทรวงการคลัง ตอบว่า รัฐบาลขอตอบว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับบัญญัติทางพระราชไมตรี ระหว่างสยามกับฝรั่งเศส ซึ่งรัฐบาลสยามจะเก็บภาษีศุลกากรภายใน เขตต์ ๒๕ กิโลเมตรจากฝั่งขวาแม่น้ำโขงมิได้ แต่อย่างไรก็ดี ราษฎร

บางจังหวัดในภาคอีสานซึ่งได้รับอนุญาตให้ตั้งกั้นสุราเดี่ยวภาษีราย
ครัวเรือนจำหน่ายสุราได้ถูก เป็นการแก้ตามสภาพการณ์อยู่แล้ว

๓. ขุนครุการพิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร ตั้งกระทู้ถาม
ว่า ศาลากลางจังหวัด ศาลจังหวัด และโรงเรียนรัฐบาลประจำ
จังหวัดและประจำอำเภอ กับถนนหนทางที่ตั้งอยู่ในจังหวัดชายเขตต์
แดนซึ่งติดต่อกับนานาประเทศนั้น อยู่ในความดำริที่จะคิดจัดการ
ก่อสร้างให้เป็นสถานที่สวยงามและถาวรมั่นคงเพื่อเป็นทางเร้าหัวใจ
ประชาชนในจังหวัดนั้น ๆ ให้รู้จักรักใคร่ผูกพันในประเทศสยามหรือไม่

น.ต. หอดวงษ์ารังนาว่าสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี ตอบว่า การ
ก่อสร้างสถานที่ต่าง ๆ และการทำถนนหนทางตามกระทู้ถามนั้น ได้
ดำริและจัดการอยู่แล้วเป็นแห่ง ๆ ไปก่อนและหลังกันตามลำดับความ
สำคัญ และกำลังเงินที่ควรจะทำได้

๔. นายเดมียศ หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร
ศรีอยุธยา ตั้งกระทู้ถามว่า การสอบแข่งขันข้าราชการไปนอกนั้น
มีการกวดขันหรือเปล่า

น.ต. หอดวงษ์ารังนาว่าสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี ตอบว่า การสอบ
แข่งขันข้าราชการไปนอกนั้นหาได้มีการกวดขันตั้งความเข้าใจของ
ของผู้ถามไม่

๕. หาดวงศรีเชตรันทร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี ตั้งกระทู้ถามว่า ๑. การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จากบุคคลมาเป็นของรัฐบาลโดยอำนาจกฎหมาย เช่นที่ดินในอำเภอบางซื่อ จังหวัดพระนคร ซึ่งทางราชการบังคับซื้อใช้ก่อสร้างราชการทหาร แต่ที่ดินที่จัดซื้อไว้นั้น ทางการได้จัดให้ราษฎรเช่าปลูกบ้านเรือนโรงเรือนประกอบการค้าขาย บางส่วนก่อสร้างเป็นที่ใช้ราชการ ตามซึ่งปรากฏอยู่ณะเวลานี้ จึงใคร่ขอถามนายกรัฐมนตรีว่า การจัดซื้อที่ดินใช้ราชการทหารนั้น รัฐบาลมีนโยบายเพื่อประโยชน์การค้าเป็นทางหารรายได้ด้วยหรือประการใด ๒. ที่ ๆ ราษฎรต้องถูกบังคับซื้อนั้น ถ้ารัฐบาลมิได้มีความจำเป็นที่จะหาผลประโยชน์แล้วที่ ๆ เหลือจากทางใช้ราชการ เจ้าของต้องการขอซื้อกลับคืน รัฐบาลจะขายคืนให้หรือไม่ เพราะเหตุใด

น.ต. หาดวงข้าราชการอาสาสมัคร ร.น. รัฐมนตรี ตอบว่า ๑. การจัดซื้อที่ดินใช้ราชการทหารนั้น รัฐบาลไม่มีนโยบายเพื่อประโยชน์การค้าเป็นทางหารรายได้แต่ประการใดเลย ๒. ที่ ๆ เหลือจากใช้ราชการ เจ้าของต้องการขอซื้อกลับคืน รัฐบาลจะขายคืนให้ได้หรือไม่ ต้องแล้วแต่ความต้องการของทางราชการต่อไปเป็นราย ๆ เช่นที่ของทางราชการทหารย่อมจะไม่ขายคืนให้ เพราะอาจจะต้องส่งมอบไว้เป็นเขตต์ปลูกทดแทนเป็นต้น

๖. ชุมพรดิษฐ์ตระกูลเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย ตั้ง
กระทู้ถามว่า ดังกล่าวครอบครัวของคนจนในกรุงเทพฯ ๑ เด็ดร้อนยิ่งกว่า
ครอบครัวของคนจนหัวเมือง ครอบครัวของคนจนหัวเมืองมีภาวะเป็นอิสระ
เต็มที่ แต่ครอบครัวของคนจนกรุงเทพฯ ๑ มีภาวะคล้ายไปในทางเป็นทาส
ของเงิน เพราะเข้าถึงอย่างไร ๆ ครอบครัวของคนจนหัวเมืองยังมีที่ดินของ
ตนเอง ปลูกกระท่อมอยู่ และปลูกข้าวกิน ไม่จำเป็นต้องถูกบีบคั้นให้
ทำงานให้แก่ใคร โดยทางตรงหรือทางอ้อม แต่ครอบครัวของคน
กรุงเทพฯ ๑ ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง เพราะไม่มีที่ว่างเปล่าแม้แต่
ตารางวาเดียว เป็นของผู้มีเงินและของรัฐบาลเสียหมด เป็นเหตุต้อง
เช่าที่ของคนมีเงินและรัฐบาลอาศัย เขาแรงแตกเปลี่ยนเงินมาให้เช่า
ค่าเช่า ค่าชอกกิน เพราะความจำเป็นบังคับ ผิดกับครอบครัวคนจน
หัวเมือง ตกหลานที่เกิดมาอนาคตจกต้องมีภาวะเดียวกันตลอดทุกชั่ว
คน ยากที่จะเป็นพลเมืองที่มีอิสระโดยแท้จริง ยิ่งยงครอบครัว
คนจนหัวเมือง ข้าพเจ้าเคยต้องแนะนำให้เข้าไปอยู่เดี่ยวหัวเมือง เขา
อยากไปให้พันทุกข์เหมือนกัน แต่ที่ว่าขจัดขังไม่สามารรถเดินทางไปได้
เพราะไม่มีเงินเสียค่าโดยสารรถไฟ ทั้งที่แรกไปถึงซึ่งจำเป็นต้องได้รับ
ความอุปการะเบื้องต้นก็ไม่ได้รับความอุปการะ ยากที่จะไปตั้งตัวลงได้
ในชั้นแรก ดังนั้นจึงขอทราบจากนายกรัฐมนตรีกว่า ดำริเรื่อง
ประการใดบ้างหรือไม่

น.ต. หลวงอำรนาดาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี ตอบว่า รัฐบาล
จะมีความยินดีอย่างยิ่งถ้าจะให้มัธยสถิตในกรุงเทพฯ รวมกันเป็นหมู่
คณะอพยพออกไปที่ร้างทางพงเพื่อตั้งแห่งท่ามาหาถิ่นในที่รกร้าง
ว่างเปล่า ซึ่งมีอยู่ตามหัวเมืองต่างๆ และทำให้เป็นประโยชน์ขึ้นแล้ว
รัฐบาลก็จะได้พิจารณาช่วยเหลือให้ได้รับความสะดวกตามสมควร

๗. นายจิ่ง จิ่งจិតร์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง ตั้งกระทู้ถามว่า
โดยคำสั่งกระทรวงธรรมการบังคับ จังหวัดตรังจำเป็นต้องให้จังหวัด
กระดมเงินทุนตั้งศึกษาเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๓ เป็นจำนวนเงิน
๗๗๒๗.๖๗ บาท เงินจำนวนนี้จังหวัดกระดมได้ชำระบ้างแล้ว คือ
พ.ศ. ๒๔๗๔ ชำระ ๕๓๗.๘๐ บาท และ พ.ศ. ๒๔๗๕ ชำระ ๑๘๓.๒๐ บาท
คงเป็นหนี้อยู่ในเวลานี้ ๗๐๐๘.๖๗ บาท นับแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นต้น
มา จังหวัดกระดมได้ชำระให้เลย เงินรายนเป็นของราษฎรชาว
จังหวัดตรังเก็บไว้เพื่อบำรุงการศึกษาในท้องถิ่นของตนโดยเฉพาะ
เวลานี้จังหวัดตรังกำลังขาดแคลนเงินที่จะบำรุงการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง
ราษฎรผู้เป็นเจ้าของเงินจึงรบเร้าที่จะเอาเงินรายนี้กลับคืนให้จึงได้
เพื่อความยุติธรรม และเพื่อปลดเปลื้อง ความกังวล ของ ราษฎรชาว
จังหวัดตรังผู้เป็นเจ้าของเงิน กระทรวงธรรมการจะจัดการให้จังหวัด
ตรังได้รับชำระเงินรายนี้คืนทั้งหมดเมื่อใด

ขุนศึกชวติศึกษากร รัฐมนตรีศึกษากร แทนรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงธรรมการตอบว่า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเงินศึกษาพดด้ง
รัฐบาลได้ออนเอามาเป็นเงินรายได้ของรัฐบาลตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๗
โดยรัฐบาลให้เงินอุดหนุนแทน เรียกว่าเงินช่วยการประถมศึกษา ก่อน
พ.ศ. ๒๔๗๗ นั้นได้จัดอย่างวิธีเก็บเงินศึกษาพดด้งโดยรูปการณเป็น
มณฑล ๆ เพราะฉะนั้นในมณฑลใดมีจังหวัดที่ขาดแคลนในมณฑลนั้น
ก็ได้โอนแบ่งกันไปใช้ทดแทนกัน เป็นวิธีการเงินศึกษาพดด้งในสมัยนั้น
โดยเพราะในบัดนี้ งดเก็บเงินศึกษาพดด้งแล้ว ปัญหาในเรื่องทองถาม
สำหรับจังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นระเบียบการในสมัยนั้นก็ย่อมพ้นจากฐานะ
ที่จะทองถามเช่นนั้นได้ จังหวัดใดมีความจำเป็นที่จะต้องจ่ายในการ
ประถมศึกษาเพียงไรก็อาจจะตั้งงบประมาณแจ้งความจำเป็นเข้ามายัง
กระทรวงธรรมการได้ นับว่าได้ผลิตส่งความมุ่งหมายของชาวจังหวัด
กระบี่ที่จะบำรุงการศึกษาในท้องถิ่นของตนนั้นแล้ว

ส่วน กระทู้ถาม ของ ขุนวรดิษฐ์รัตนเวทย์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด
หนองคาย เรื่องทรัพย์สินของรัฐบาลซึ่งไม่ใช้ในราชการ กับกระทู้ถาม
ของนายเชย นิพนธ์ เรื่องตั้งเจ้าพนักงานการประมงนั้นได้ขอถอน
การตั้งกระทู้เพราะไม่ตั้งใจในกระทู้

ประธานสภา ฯ เสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางจากบ้านกุดด้วยถึงบ้านบางกะปิ อำเภอบ้านเช่า จังหวัด
ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๘ ของรัฐบาลต่อที่ประชุม

รัฐบาลได้แถลงถึงความจำเป็นในการที่ต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}มีใจความสำคัญว่า จะบังคับซื้อที่ดินจากบ้านถ้อยถึงบ้านบางกะพ อำเภอบ้านเช่า จังหวัดตลขุบุรี ให้แก่นายบัวเฮง บัษะสุวรรณ เพื่อสร้างทางสายบ้านหม้อถึงอำเภอโคกดำโรง ตามสัมปทานตั้งวันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๓

เมื่อได้มีการอภิปรายกันแล้ว ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}และลงมติให้ส่งร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}ไปให้กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๓ วัน นับแต่วันที่สภาฯ ลงมติ

ประธานสภาฯ เสนอร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลตำภูไชย อำเภอสามพันสองค์ จังหวัดพระนคร ให้แก่บริษัทบัวเฮงตั้งจำกัด พุทธศักราช ๒๔๗๘ ของรัฐบาลต่อที่ประชุม

รัฐบาลได้แถลงถึงความจำเป็นในการที่ต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}มีใจความสำคัญว่า เพื่อจะโอนที่ดินว่างเปล่าประโยชน์ ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินระหว่างถนนเจริญกรุงกับถนนเยาวราช ตอนด้านซ้าย ตำบลตำภูไชย อำเภอสามพันสองค์ เนื้อที่ประมาณ ๖๔.๘๖๘^๒ ไร่ ให้แก่บริษัทบัวเฮงตั้งจำกัด ซึ่งจะต้องโอนที่ดินในตำบลเดียวกันให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เนื้อที่ประมาณ ๖๕.๐๐๑^๒ ไร่

เมื่อได้มีการอภิปรายกันแล้ว ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ^{นี้} และลงมติให้ส่งร่างพระราช
บัญญัติ^{นี้}ไปให้กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ พิจารณา กำหนดการ
แปรญัตติภายใน ๓ วันนับแต่วันที่สภาฯ ลงมติ

ประธานสภาฯ เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องแต่งตัวข้าราชการ
สภาจังหวัด พุทธศักราช ๒๕๒๘ ของนายทองอยู่ พุ่มพุ่ม ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี ต่อที่ประชุม

ผู้เสนอได้แสดงถึงความจำเป็นในการที่ต้องเสนอร่างพระราช
บัญญัติ^{นี้}นี้ใจความสำคัญว่า เพื่อให้สมาชิกสภาจังหวัดได้มี
เครื่องแบบเป็นหลักฐาน เพื่อกความเป็นระเบียบ

รัฐสภาได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติ^{นี้}ไปพิจารณาก่อนสภาฯ
ลงมติรับหลักการ

ที่ประชุมอนุมัติ

ที่ประชุมได้หยุดพักเวลา ๑๖.๕๕ นาฬิกา และเริ่มประชุมใหม่
เวลา ๑๗.๒๖ นาฬิกา

ประธานสภาฯ ได้เสนอต่อที่ประชุมว่า นายกรัฐมนตรีได้แจ้ง
มาว่าสมาชิกประเภทที่ ๒ ได้ประชุมกันเลือกตั้ง นายนาจเอก พระยา
วิจารณ์จักรกิจร.น. ช่อมแทนสมาชิกที่ลาออกตามมาตรา ๔๗ แห่ง
พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างที่ใช้

วันที่ ๓๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๒ หน้า ๓๓๘๒

บทเฉพาะกาลใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ที่ประชุมรับทราบ

ครั้นแล้ว นายนาจเอก พระยาวิจารณ์จักรกิจร.น. ได้
ปฏิญาณตนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม มาตรา ๓๘

ประธานสภา ฯ เสนอรายงานของคณะกรรมการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพสินค้า ซึ่งคณะกรรมการ
ขอเรียนปฏิบัติต่อสภาผู้แทนราษฎร ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประเด็น
๔ ข้อ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. การควบคุมสินค้าแต่ละอย่างนั้น สภา ฯ จะมอบอำนาจให้
ฝ่ายบริหารกระทำไปโดยออกพระราชกฤษฎีกาหรือไม่

๒. ถ้าสภา ฯ ไม่มอบอำนาจเช่นนั้น จะคงให้ออกพระราช
บัญญัติควบคุมคุณภาพแห่งสินค้าทั่วไป โดยมีหลักการว่าถ้าจะ
ควบคุมคุณภาพสินค้าอย่างใดก็ให้ทำเป็นพระราชบัญญัติ ดังนี้ หรือ
ไม่

๓. ถ้าไม่ให้คงไว้ดังนี้ จะรับหลักการในอันที่จะออกพระราช
บัญญัติควบคุมคุณภาพแห่งสินค้าพริกไทยไปก่อนหรือไม่

๕. ถ้ามียุทธการเช่นนี้แล้ว จะรับร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งคณะกรรมการได้ยกร่างขึ้นนี้ไว้พิจารณาโดยมีเงื่อนไขว่าให้แปรญัติติดต่อกับการควบคุมภายในประเทศด้วยหรือไม่

เมื่อได้มีการอภิปรายกันแล้ว ในที่สุดที่ประชุมได้ตั้งมติว่าการควบคุมคุณภาพแห่งสินค้าแต่ละอย่างนั้นต้องออกเป็นพระราชบัญญัติ และตั้งมติเปลี่ยนยุทธการคือให้ควบคุมคุณภาพแห่งสินค้าพริกไทยแต่อย่างเดียวก่อน และได้มอบให้คณะกรรมการคณะนี้ดำเนินการต่อไป แล้วให้ยกเป็นร่างพระราชบัญญัติมาเสนอสภาฯ ใหม่

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๕ นาฬิกา

นายสนิท ผิดนวด

นายประเสริฐ บัณฑิตคุณ

นายบุญช่วย สุนทรรัตน์

ผู้จัดรายงาน

คหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร